

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Controversiarvm Omnivm Hvivs Ævi Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

XLVIII. An desperando salutem Peccarit Iesus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

fuit Patri usque ad mortem. Tertium hic qui ait; ipse negat alibi.

Verè hoc quidem; sed non benè. Verè, cum Orthodoxis; vt feci liquere supra quæst. 29. Nam Fide Christum vacasse, pro eiusdè Honore Diuino asserimus maiore ac gloria: Quòd ita necesse factu intelligimus.

Non benè autem negat idem Calvinus; quia ad iniuriam Christi negare conuincitur, 1. Nam, si qua Fides infusa inhaesisset Christo, ipsam fuisse eandem planè cum Christiana oportuit; cum vna solum esse vera debeat: Atqui verò de nostra Christiana sic Calvinus in Matt. c. 16. v. 21. ait:

Non reperit Fides nostra in Cruce, quo se sustentet vel erigat: Ad eò in ea nulla fuit.

Ergo. 1. Gal. 5. Euacuatum est scandalum Crucis? At infidelibus Iudæis, est scandalum, 1. Cor. 1. Gentibus autem, & peregrinantibus Hæreticis, stultitia est. Ideò Calviniana fides nihil in cruce reperit.

2. Ecce contraria, per antitheses huc inducam, syllabatim collectas, & transcriptas ex CALVINISTIS hac super re.

I. BEZA in Confess. fidei Geneuenf. c. 4. §. 20. Velsola Fidei Scintillas de salute securus reddis. Similiter CALVINUS Inst. lib. 3. c. 2. §. 19. Cura primum vel Minima fidei Gutta mentibus nostris instillata est; iam facilius placidam certo intuitu incipimus contemplari. Age, totum illud caput pellege sis, cui licitum ac libitum.

At è contrà CALVINUS; (hic semel pro semper singulos allegabo) in Harm. in Mat. c. 26 & 27. Inst. lib. 2. c. 16. §. 10. 11. 12. Beza in Match. ibid. & in epist. ad Hebr. 5. v. 7. Marloratus in Psal 22. Christus ita se sentiebat à Deo esse relictum, quasi in eius conspirasset perniciem: Torquebatur anxietate conscientia, ac si insensus ej esset Deus. Vbi hic fides Christi?

II. Antithesis.

BEZA; Calu. Fidei guttam qui habent, de sua salute securi sunt. At è contrà Calu. Beza, Mar. Christus metuit, ne absorberetur, vt peccator: ne malis obrutus succumberet: Profundam mortis abyssum exhorruit. Hic vbi fides Christi?

III. Antithesis.

CALVINUS, BEZA: Fidei guttam qui habent, ijs per Sp. Sanctum obfignatur, & reuelatur de Dei benevolentia certuudo. At è contrà, iisdem, Christus Dei consiliorum ignorantem adscribere sibi non veretur: & elapsa Desperationis voce id palam testatur. Hic vbi fides Christi?

IV. Antithesis.

CALVINUS, BEZA: Fidei guttam qui habent, confidenter Morti & diabolo insultant. (Ex fide enim Apostolus deducit audaciam) At è contrà (iisdem) Christus inops consilij, horrore diuina maledictionis percussus & propè attonitus fuit: in vno Dolore ita occupatus, vt nihil cogitaret aliud; Sic desectus fuit animo, vt urgente necessitate coactus fuerit clamare desperabundus, Deus meus, &c. Non fide vtrique aut theatricè, sed verè. Desperatione denique obrutus, ab inuocando Deo desinit. Hic vbi fides Christi?

Et tamen Calvinus clamat: Christus illam in Passione fidem conseruauit. At è contrà, Christus in omni vita sua ab Fide, vt debuit, vacauit.

QVÆSTIO XLVIII.

An desperando salutem peccatoris iesus?

CALVINISTAS in primis sua ipsorum scripta & commenta probant esse Antitheitas, Tritheitas, Autotheitas, Mylotheitas, Theomastigas, actantum non Atheos. Eos verò dicere ac facere peccatorem Deum & Christum eius, vt proprium ijs, ita & solenne est. Vide sup. q. 17.

K 3

O B.

OBIICIT Caluino Bellarminus, *lib. 4. de Christo c. 8.* vnde transfumfi sequentia. Si Christus emisit verba desperationis; certe videtur grauissimè peccasse. Quomodo autem à peccato per peccatum nos redimere potuit?

RESPONDET Caluinus: Christum emisisse verba desperationis, & timuisse de sua salute, quantum ad sensum carnis; tamen nunquam fuisse destitutum Fide & Spe in Deum: quæ illum erigebat contra tentationem desperationis. Nam etsi dixit: *ut quid dereliquisti me*, quæ sunt Verba desperationis: Tamen etiam dixit: *Deus meus, Deus meus*, quæ sunt verba Fidei, & Spei. Sed verba ecce ipsius Caluini in *Matt. c. 27. Sed* **D**ICES, *absurdum videtur Christo elapsam esse desperationis vocem.* **S**OLVTIO facilis est: *Quanquam Sensus carnis exitium apprehenderet; fixam tamen stetisse Fidem eius in corde.* Scilicet, vt allata docent Anthiteses. Et infra. *Quòd satis clarè patet ex duobus querimoniis membris.* Nam antequam tentationem exprimat, prafatur se ad Deum confugere tanquam Deum suum. Rursus infra: *Cum desperatione luctatus est; non tamen victus.*

AVTOR. Sic verbo quidem purgat à peccato Christum; at non re vera. Vnde eum dicere ac facere Iesum peccatorem, sic à Bell. constringitur.

I. Christus verè pertulit statum damnatorum; iuxta Caluinum *Instit. lib. 2. c. 16. §. 10. Dicitur in Anima cruciatus damnati ac perditu hominis pertulit.* Et ibidem. *Propheta in locum sceleratorum Sponsorem ac Vadem, adeoq; instar Rei submissum, qui dependeret ac persolueret omnes, quæ ab illis expetenda erant, pœnas: Uno hoc duntaxat excepto, quòd doloribus mortis non poterat desineri.* Idem excipit in *Catechismo patuo.*

AVTOR. **A**T contra: Pœna damnatorum includit essentialiter desperationem salutis; sicut felicitas, certitudi-

nem salutis nunquam amittendæ. Spes autem cum desperatione consistere nequit: Ergo Christus vel simpliciter desperauit; aut verè non pertulit damnatorum pœnas: ac proinde (iuxta Caluinum) nos non liberauit.

II. Christus emisit verba desperationis Vel deliberata voluntate: Ergo tunc verè desperauit, & peccauit: Vel non deliberatà: Ergo fuit in Christo passio inordinatio, præuenientium rationem. **A**T hoc est contra Caluinum, qui ait, *Instit. l. 2. c. 15. §. 12.* Christi naturam fuisse perfectam, & nullam in eo passio inordinationem.

III. Cogitari sat nequit; quomodo eadem in sententia sit pars prior deliberata Fidei; *Deus meus*: altera indeliberata desperationis, *Quare me derel.* Tamne imperfectus Christus, vt non posset ex fide pauca verba continuare? *Nis*, ait, *doloris extorsit.* Et nunquid non dolebat cum diceret, *Deus meus*? Cur ergo & ista non sunt extorta?

IV. Caluinus in *Pl. 22.* dicit ista, *Deus meus esse correctionem horum, Quare me derel.*

AT quis vnquam audiuit correctionem præponi errori? sequi hunc illa debet. Non igitur verba illa exciderunt indeliberatè; ideoque deliberatè Caluino desperauit Dominus, & peccauit.

V. Christus de salute desperauit Caluino *Instit. l. 2. c. 16. §. 12.*

AT eidem, *lib. 3. Instit. c. 3. §. 16.* dubitare de salute sua est peccatum contra virtutem Fidei. Ergo Christus contra fidem peccasset.

DICIT, *Instit. l. 3. c. 2. §. 17.* in Christo non fuisse dubitationem deliberatam; sed à tentatore immisam: Sicut fideles cum fide patiuntur tentationes.

RESPON. Dicit etiam *ibid* §. 18. Eas dubitationes, licet non extinguant fidē, oriri tamen ex imperfectione fidei, quæ est diffidentia morbus. Ergo vel isto laboravit Christus. Hactenus euidenter ac fortiter Bellarminus.

QVÆSTIO XLIX.

An suam Calvinista de desperatione blasphemiam propugnare nitantur?

CALVINVS haud segniter tela moeuctque, jactique varia: sed ficulnea. Reddam compendio.

I. Isa. 53. *Videmus eum percussum à Deo: Ego irato.*

RESPON. I. Deus permisit eum percuti; ex charitate; non odio vel ira. Rom. 8. *Proprio Filio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum.* Ut Abraham, Genes. 22. quem amabat, Isaacum duxit immolandum. 2. Morte temporali percussus ait S. Hieron. & Patres; non æternæ damnationis, ut fingit Calvinus. 3. Figmentum Calvinus est, ab irato Deo percussos pati pœnas inferni. Hic enim *multa flagella peccatorum sunt*: non tamen infernus est.

II. CALVINVS Isa. 53. *Correctio pacis nostra super eum*: Ego luere debuit, quæ merebantur peccata nostra, scilicet gehennam.

RESPON. Tunc æternum luere deberet. At sicut Christi poena temporalis satisfecit pro æterna nostra; sic & corporalis poena Christi, pro nostra animarū. Itaque corporum simul & animarum Redemptor est.

III. CALVINVS. Aut infirmior fuit multis martyribus, & latronibus Christus, aut non solum timuit corporis mortem, sed & animæ periculum.

RESPON. Timorem hunc S. Patres

variè interpretantur; nullus verò ad Christi desperationem, ut Calvinus. 2. Christus timuit voluntariè, non coactus; cæteri hominum inuiti timent: Si que non timeant, fit ob inditam eis vel à Deo consolationem, vel à dæmone obstupescationem, aut aliter: at Christus, quò copiosa esset redemptio, nec sensum suum obstupescit; & Consolationem suspendit, & mentem volens in tormenta intendit. Vnde Aug. tract. 49. in Ioann. *Non est dubitandum, eum non animi infirmitate; sed potestate turbatum.*

IV. CALVIN. Videtur Christus non potuisse in hæc, *Deus meus. &c.* prorumpere; nisi Deum, ut iratum, apprehendisset.

RESPON. Derelictionis fit mentio, non iræ. Humanitati autem subtraxit se Deus citra culpam Christi: Vnde clamat Homo: *QVARE ME. &c.* q. d. causa est, non culpa, in me.

V. CALV. Actor. 2. *Quem suscitavit solutus doloribus inferni. &c.* Ego.

RESPON. Græcè est *ἡ δὴν ἄνευ*, id est, mortis, scil. destructæ; ut esset porro immortalis. Latine est rectius *Inferni*. Aug. epist. 99. dupliciter exponit istud, *solutus dol. inferni*: 1. id est, irritis factis: *Quomodo solui possunt laquei venantium, ne teneant; non quia tenuerunt.* 2. Id est, non quibus ipse, sed alii tenebantur, quos norat liberandos Iesus.

VI. CALV. Heb. 5. *Preces. &c. offerens, exauditus est pro sua reuerentia*: pro quo legit Calvinus, *à suo metu.*

RESP. Græcè est *ἀπὸ τῆς ἐυλαβείας* & significat Reuerentialem metum, id est, pietatem, religionem: Teste ipso Beza negante significare *metum pænæ*: Sic & Erasmus; Sic ante omnes, SS Patres græci.